

та, другото око в другия джоб. Момичето останало сляпо. Съблекли ѝ дрехите и я оставили край морето. И затова, че много плакала, Всичко около нея се напълнило със злато.

Лелята облякла щерка си в дрехите на племенницата си, ударила конете с камшика и завела щерка си при царския син. Гледа той момичето – не е. Радвал ѝ се, радвал ѝ се, но не като преди. Да чуе, че мирише, ухае на рози. Оная отишла и се прави вече на болна. Той излязъл на лов, обаче той като отишъл, тя си точила кори, разшила дюшека и ги мушнала вътре. Дошъл царският син. Казал... Жена му вече да си легне и казала:

– Ох, костите ме болят! – нали се трошели корите отдолу. Пак се обърнала на другата страна:

– Ох, костите ме болят!

Минало време и си казал:

– Брее, с тая жена си взех беля на главата! У майка ѝ каква беше, тук каква стана. Ще кажат хората, че от нас стана така.

И отишъл един, който поливал нивите. На неговото куче като му хвърлиш хляб, то взимало хляба: „Ав, ав, ав, ав, ав“ – Все гладно.

Взима хляба в устата, отива до канала, слага ѝ го в ръцете, и тя гали кучето.

– О, кучето ми! О, кучето ми! О, моето хубаво кученце!

Кучето не разбирало езика на момичето, не знаело какво да направи, само се галело. Радвало се на момичето, махало с опашката, галело се и с езика го лизало. И днес, утре – кучето все гладно. Лае, лае и носи хляба. Сутрин отивало, вечер отивало, на обяд отивало. Неговият стопанин казал:

– Е, това куче пък все гладно, все джавка. Но сега ще го проследя.

Взел си лопатата.

– Ще отида да проследя това куче къде ходи.

Тръгнал да го следи.

– Чакай да му хвърля хляб!

Взело кучето хляба, тръгнало към морето.

Ау! Ау! Ау!

До водата казал:

– Аз никога не съм виждал такова светене. Ама то цяло светило. Момичето, като плакало, та златото падало във водата.

Взел, отишъл там и гледа момичето гали кучето му. То взело